

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. S. M.**
státní příslušnost: X
X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Halahijou
Tř. Kapitána Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2024, č. j. OAM-1304-21/ZM-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty kvůli pravomocnému odsouzení žalobce ze spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce namítá, že žalovaný aplikuje právní úpravu příliš přísně. Navíc neposoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

II. Rozhodnutí žalovaného

2. Žalobce podal dne 4. 1. 2024 žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný ale zjistil, že Okresní soud Brno-venkov uznal žalobce vinným ze spáchání úmyslného přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky (trestním příkazem ze dne 28. 2. 2024, č. j. 3 T 17/2024-26). Žalobce řídil auto pod vlivem alkoholu. Okresní soud za to žalobci uložil peněžitý trest a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na 24 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 10. 4. 2024.
3. Před vydáním rozhodnutím dostal žalobce možnost seznámit se s podklady, které žalovaný shromáždil. Uvedl, že se k podkladům vyjádří do 30 dnů. Tuto lhůtu žalovaný považoval za nepřiměřeně dlouhou. Usnesením proto žalobci místo toho stanovil lhůtu pěti dnů. Žalobce se ve stanovené lhůtě k podkladům nevyjádřil.
4. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2024, č. j. OAM-1304-21/ZM-2023 („rozhodnutí žalovaného“), žalovaný zamítl žádost žalobce a platnost zaměstnanecké karty mu neprodloužil. Postupoval podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. To je také důvod pro zrušení, resp. neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty (podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

III. Žaloba

5. Žalobce zdůrazňuje, že v Česku pobýval zcela v souladu s právními předpisy. Nepopírá, že se dopustil trestného činu. Ten ale svým charakterem a společenskou škodlivostí nebyl tak závažný, aby zmařil dlouholeté úsilí žalobce o získání povolení k pobytu. Aplikace § 36 ve spojení s § 37 odst. 1, písm. a) zákona o pobytu cizinců v jeho případě představuje neúměrný zásah do jeho práva pobývat v Česku, kde si vytvořil stálé pracovní a sociální zázemí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, žalobce namítá, že správní orgán by měl zkoumat nejen okolnosti spáchání trestné činnosti a materiální stránkou věci. Účelem § 37 zákona o pobytu cizinců je zrušit dlouhodobý pobyt těm cizincům, kteří představují objektivní nebezpečí pro majetek či zdraví osob v Česku. Proto zákonodárce zvolil „úmyslný trestný čin“.
6. Správní orgány mají ve věcech pobytu cizinců široký rámec pro správní uvážení, hlavně při aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud by měl přihlídnout k době, po kterou žalobce legálně pobýval na území Česka, platil zde daně a přispíval do sociálního i zdravotního systému. Žalobce je cizincem neznalým právních předpisů. Pokud by věděl, že trestní odsouzení povede k ukončení platnosti jeho pobytového oprávnění, více by se v řízení bránil. Plně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a ke svému jednání se doznal.
7. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 27. 2. 2020 č. j. 1 Azs 450/2019-31, ze dne 12. 12. 2019 č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019 č. j. 10 Azs 262/2019-31) má žalovaný povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V rámci tohoto hodnocení by žalovaný navíc měl vzít v potaz i to, zda má cizinec k dispozici i jiné prostředky ochrany a možnosti získání pobytového oprávnění. To žalovaný neudělal.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Tím naplnil důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce pozbyl trestní zachovalosti. V době vydání rozhodnutí jeho odsouzení nebylo zahlazeno. Žalovaný proto dostatečně zjistil skutkový stav. K odsouzení žalobce musí přihlížet z úřední povinnosti. Okolnosti spáchání trestného činu, spolupráce s orgány činnými v trestním řízení či řádné splacení uloženého peněžitého trestu nemají na naplnění tohoto důvodu vliv. Zákon v tomto případě nedává prostor pro správní uvážení.
9. Zamítnout žádost žalobce by žalovaný za těchto okolností nemohl pouze v případě, že by to vedlo k porušení mezinárodních závazků. Zákon o pobytu cizinců neukládá v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zabývat se přiměřeností dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán se však přiměřeností dopadu do rodinného a soukromého života může zabývat pouze tehdy, pokud k možnému dopadu cizinec poskytne příslušné informace či pokud o takových skutečnostech bí alespoň z jeho úřední činnosti. Sám žalobce v průběhu řízení před správním orgánem nepřiměřený zásah zamítavého rozhodnutí do svého rodinného a soukromého života nenamítal.

V. Hodnocení věci soudem

10. Žaloba *není důvodná*.
11. Je nesporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je pak podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců důvodem pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tento důvod se podle § 46e odst. 1 uplatní i pro zrušení zaměstnanecké karty. A v souladu s § 44a odst. 11 ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, existuje-li důvod pro zahájení řízení o zrušení její platnosti.
12. Žalobce má za to, že než žalovaný přistoupil k zamítnutí jeho žádosti, tak se měl blíže zabývat okolnostmi spáchaného trestného činu. V tom ale pravdu nemá. I z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 34/2011-85, na který žalobce odkazuje, jasně plyne, že žalovaný nedisponuje při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádným správním uvážením ohledně toho, zda pobytové oprávnění v určitých specifických případech zruší, resp. neprodlouží. Nemá žádný prostor k tomu, aby zkoumal jednání cizince z pohledu trestního práva a zabýval se například mírou jeho společenské škodlivosti, tím, zda cizinec v trestním řízení spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení či jinými individuálními okolnostmi případu. Žalovaného zajímá pouze to, zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Nic víc. Naopak, pokud by žalovaný jakkoli přihlédl k okolnostem spáchání trestné činnosti, postupoval by v rozporu se zákonem.
13. Na druhou stranu, úvahy o povaze a závažnosti spáchaného trestného činu v některých případech mohou hrát svou roli při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce však žalovaný neměl povinnost takové hodnocení do svého rozhodnutí zahrnout.
14. Při rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, pokud cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1

zákona o pobytu cizinců). Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře dovodil, že z tohoto pravidla existují výjimky. Potřeba zvlášť posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí může plynout přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“). Její čl. 8 je totiž přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu, ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, body 9 a 10, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, bod 16).

15. Správní orgán tak v některých případech může mít povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přestože to zákon o pobytu cizinců nevyžaduje. To však pouze tehdy, *pokud v řízení vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly činit rozhodnutí správního orgánu nepřiměřeným zásahem*. Je přitom především na samotném cizinci, aby v řízení uvedl takové skutečnosti, které by žalovaného měly následně vést k povinnosti posoudit je ve světle čl. 8 Úmluvy. Právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní). Od správního orgánu lze žádat zvýšenou aktivitu při zjišťování skutkových okolností jen tehdy, jde-li (také) o zájem nezletilého dítěte (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43, bod 22).
16. Žalobce ovšem v řízení žádné takové skutečnosti neuváděl, byť k tomu prostor jistě měl. Sice nemohl podat odvolání proti rozhodnutí žalovaného (§ 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), před vydáním rozhodnutí se ale mohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. To neudělal. Žalovanému tak vůbec nedal prostor k tomu, aby mohl posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí a vyvážit soukromé a rodinné vazby žalobce na Česko oproti důvodu vedoucímu k neprodloužení jeho zaměstnanecké karty.
17. Žádné skutečnosti, které by pro žalovaného mohly představovat indicii o potenciální nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí neplynou ani ze správního spisu. Z něj naopak plyne, že manželka i s nezletilým dítětem žalobce žijí v Indii (viz formulář žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty). Nic konkrétního ke svému soukromému a rodinnému životu žalobce navíc neuvádí ani v žalobě. Vzhledem k tomu, že v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by mohly činit rozhodnutí žalovaného nepřiměřeným vůči žalobcovu soukromému a rodinnému životu, není chybou, pokud rozhodnutí žalovaného žádnou úvahu tímto směrem neobsahuje.

VI. Závěr a náklady řízení

18. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
19. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
20. Soud samostatně nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě, protože bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li zaměstnanec stěžovatele nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 9. září 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce